

Steeds meer asielzoekers uit Syrië en Eritrea willen snel na aankomst Nederlands leren. Kan dat ook? En hoe gaan taallessen in de opvangcentra in hun werk?

JAN ERIK GREZEL

“Nederlandse les is ook afleiding”

Vluchtelingen proberen thuis te raken in onze taal

“Mijn hoofd is vol.” Hisham (32), telecomspecialist uit de Syrische hoofdstad Damascus, vraagt om begrip van docent Ria Meijer. Zij probeert haar cursisten wat kneepjes van de Nederlandse grammatica bij te brengen. Hisham kan de uitleg over de werkwoordsvormen in de zin ‘Ik wil koffie drinken’ even niet meer volgen. Ria Meijer richt zich tot het jonge echtpaar Layla en Ahmed. “Layla, ga jij vanavond koken of Ahmed?” Layla slaakt een zucht, alsof ze geen rolpatronen wil bevestigen. Voor ze antwoord kan geven, roept Houssein, de clown van de klas: “Layla kookt, Ahmed eet.”

In het asielzoekerscentrum (azc) tussen de drassige weiden rond het Groningse Onnen zitten deze ochtend acht cursisten bij elkaar voor de Nederlandse les. Gaandeweg druppelen er nog een paar binnen. Er zijn een stuk of zes absentes. Op twee schuchtere Eritrese jongemannen na zijn de cursis-

ten van vanochtend allen Syriërs, onder wie twee vrouwen. De leeftijd varieert van begin twintig tot midden dertig. Uit een voorstelrondje – half in het Engels, half in het Nederlands – blijkt dat de meesten een behoorlijke opleiding hebben gehad. Maar het beeld dat vrijwel alle Syriërs hoogopgeleid zijn, moet worden bijgesteld. Ria Meijer: “Wij hebben hier ook een grote groep analfabeten. Die moeten we bijvoorbeeld eerst leren hoe je een pen vasthoudt.”

Tussenweg

Bijna iedereen in de groep middelbaar- en hoogopgeleiden van Ria Meijer is nu ongeveer een half jaar in Nederland. En het zijn allemaal ‘vergunningshouders’, dat wil zeggen dat ze een officiële status als vluchteling hebben. Dat geeft hun onder andere recht op reguliere lessen in de Nederlandse taal, als onderdeel van het ‘Programma voorbereiding op inburgering’, ook wel ‘pre-inburgering’ genoemd.